

Telegraful Român

FOAIE RELIGIOASĂ EDITATĂ DE ARHIEPISCOPIA ORTODOXĂ ROMINĂ DE ALBA IULIA ȘI SIBIU

PREȚUL INSERTIUNILOR:

Un cm² 60 bani pentru odată; dacă se publică de mai multe ori se dă rabat corespunzător. Insertiunile se adresează ADMINISTRATIEI Telegrafului Român, Sibiu, strada 1 Mai nr. 35.

ARTICOLELE ȘI CORESPONDENȚA

se adresează REDACȚIEI Telegrafului Român, Sibiu, str. 1 Mai 35. — Articolele nepublicate nu se înapoiază. — Scrisorile nefrancate se refuză.

ABONAMENTUL:

Pe un an: 24 lei
Pe 6 luni: 12 lei
Pe 3 luni: 6 lei

Dezarmarea generală - o mare binefacere pentru omenire

La 14 martie a. c. s-au deschis la Geneva lucrările Comitetului celor 18 state care are să dezbată și să rezolve marea problemă a zilelor noastre de azi și de totdeauna a omenirii — dezarmarea generală și totală, menită să pună capăt definitiv războiului și cursei înarmărilor.

Cu toate că oamenii de bună credință și lumea întreagă leagă mari speranțe de roadele acestor lucrări, cercurile imperia- liste sînt împotriva dezarmării și se străduiesc să popularizeze părerea că realizarea ei ar aduce mari tulburări în economia multor țări capitaliste, ar atrage după sine șomaj și o criză economică catastrofală mai ales în S.U.A.

La aceste afirmații false și „argumente” slabe, răspunde un document oficial al O.N.U. La 11 martie c., a fost dat publicității raportul unui grup de experți internaționali din 11 țări, însărcinați de O.N.U. să studieze efectele dezarmării generale și totale asupra economiei mondiale. Grupul a fost compus din personalități din U.R.S.S., S.U.A., Anglia, Franța, Cehoslovacia, India, Polonia, Sudan și Pa-chistan.

Raportul în cauză accentuează că dezarmarea generală și totală „ar fi o mare binefacere pentru întreaga omenire”.

Dacă dezarmarea generală ar fi o realitate, guvernele ar putea da o atenție mai mare învățămîntului, sănătății, ridicării nivelului de trai, asigurărilor sociale, științei și artelor. Dezarmarea ar permite intensificarea colaborării internaționale în domeniul folosirii energiei atomice în scopuri pașnice, cercetărilor spațiale, explorării Arctice și Antarctice, transformării climei unor mari regiuni de pe pămînt, etc.

Referindu-se la țările slab dezvoltate, raportul subliniază că ele ar avea numai de cîștigat de pe urma lichidării încordărilor internaționale, iar dezvoltarea lor economică ar fi accelerată, ca urmare a ajutorului pe care-l pot primi de la țările industriale bine dezvoltate.

Pentru documentare și-n sprijinul raportului lor, experții arată că după cel de al doilea război mondial trecerea de la economia de război la cea de pace, a cerut schimbări mai mari și mai complicate decît cele pe care le-ar determina azi o dezarmare generală și totală.

Concluziile raportului întocmit de experții celor 11 state sînt în asentimentul

tuturor țărilor iubitoare de pace. Ele dovedesc odată mai mult că dezarmarea generală și totală corespunde intereselor generale.

Iată acum, între altele, ce s-ar putea face cu miliardele cheltuite azi pentru înarmare. În lumea întreagă în momentul de față se cheltuiesc anual 120 miliarde de dolari. Cu aceștia s-ar putea construi 60 mii școli și 12 mii spitale.

După calculele unor economiști americani, încetarea cursei înarmărilor și dezvoltarea industriei de pace ar da de lucru unui număr de 13 milioane de muncitori americani. (Se știe că azi sînt în S.U.A. aproape 6 milioane de șomeri totali și parțiali).

Dacă numai 10% din acești bani ar fi folosiți pentru regiunile slab dezvoltate din lume, atunci foamea, bolile și analfabetismul ar fi lichidate în 20 de ani.

După calculul altor experți, cu acești bani s-ar putea construi 300 termocentrale

de cîte 120.000 KW fiecare, ceea ce ar fi egal cu toată energia electrică din lume. Iar dacă numai 10% din aceste miliarde s-ar alocă pentru progresul economic al țărilor slab dezvoltate, s-ar putea construi anual în aceste țări aproximativ 10 baraje mari de felul celui construit la Asuan (în R.A.U.) de către U.R.S.S. sau 20 de combinate metalurgice de felul celui de la Bhilai din India, construit tot cu ajutorul U.R.S.S.

Constatările acestea, cum și publicarea importantului document al experților O.N.U., subliniază odată mai mult imperativul zilei — obligația de-a nu precupeți nici un efort pentru ca să se ajungă la acceptarea și aplicarea unui tratat de dezarmare generală și totală. Planul tratatului de dezarmare generală și totală, prezentat de Uniunea Sovietică la ședințele Comitetului celor 18 state, este o bază temeinică pentru realizarea acestui scop. Popoarele lumii luptă cu hotărîre împotriva ațîțătorilor la război, pentru dezarmare generală și totală. Lupta lor va birui!

S. Radu

Pentru dezarmare

— Cîteva date —

1945

— Conferința de la Moscova a miniștrilor Afacerilor Externe al U.R.S.S., S.U.A. și Angliei hotărăște să imputernicească O.N.U. să instituie o Comisie pentru controlul asupra energiei atomice.

1946

— Adunarea Generală O.N.U. adoptă rezoluția pentru crearea Comisiei de control asupra energiei atomice.

S.U.A. propune la O.N.U. planul Baruch pentru organizarea unui control internațional al energiei atomice menit a împiedeca celelalte puteri, în special U.R.S.S. să dezvolte cercetările atomice și a păstra astfel monopolul atomic american.

U.R.S.S. propune la O.N.U. reducerea generală a înarmărilor, abolirea producerii și folosirii armelor atomice în scopuri de război și interzicerea fabricării armelor nucleare.

1949

— La cererea S.U.A. Comisia pentru controlul energiei atomice este desființată.

1951

— U.R.S.S. propune la O.N.U. „Măsuri împotriva primejdiei unui nou război mondial pentru întărirea păcii și prieteniei între popoare”, prevăzînd convocarea unei conferințe mondiale pentru reducerea înarmărilor, interzicerea armelor

atomice și instituirea unui sever control internațional asupra aplicării acestor măsuri. Puterile occidentale propun un contra plan care urmărește menținerea armelor atomice în armamentele statelor.

1952

— O.N.U. creează Comisia pentru dezarmare.

1955

— În Subcomitetul O.N.U. pentru dezarmare (U.R.S.S., Anglia, Canada, Franța, S.U.A.) Uniunea Sovietică acceptă propunerea occidentală ca forțele armate ale celor 5 mari puteri să fie reduse pentru S.U.A., U.R.S.S., China la 1—1,5 milioane soldați, iar pentru Franța și Anglia la 650.000. Puterile occidentale își retrag propunerea.

Subcomitetul O.N.U. pentru dezarmare își încetează activitatea.

1958

— La Geneva, oamenii de știință reprezentînd U.R.S.S., S.U.A., Anglia, Franța și alte țări, inclusiv România, încheie un acord privitor la organizarea controlului internațional pentru detectarea experiențelor atomice.

1959

— U.R.S.S. propune în cadrul Comitetului celor trei puteri atomice să se semneze imediat un tratat de interzicere a experiențelor atomice, — în aer, în apă, sub pămînt — pe baza măsurilor de control prevăzute în acordul de la Geneva.

(Continuare în pag. 2)

Pentru dezarmare

(Urmare din pag. 1)

— S.U.A. denunță acordul sub motiv că a descoperit ulterior că experiențele subpământene nu pot fi detectate de la distanță.

Tratativele anglo-americano-sovietice privind încheierea unui acord pentru interzicerea experiențelor nucleare intră în impas.

— N. S. Hrușciov, șeful guvernului sovietic, propune la O.N.U. un program de dezarmare generală și totală.

O.N.U. adoptă în unanimitate o rezoluție prin care își însușește ideea dezarmării generale și totale și cheamă statele să înceapă negocieri pentru punerea ei în practică.

1960

— Conferința Comitetului celor 10 state (Anglia, Bulgaria, Canada, Cehoslovacia, Franța, Italia, Polonia, România, S.U.A., U.R.S.S.) își începe lucrările conform rezoluției O.N.U.

Conferința Comitetului celor 10 state pentru dezarmare ajunge la impas, deoarece puterile occidentale nu vor să se angajeze în discutarea unui program de dezarmare generală și totală. Comitetul își încetează activitatea.

1961

— O.N.U. adoptă în unanimitate o rezoluție prin care se însușesc principiile dezarmării generale și totale asupra cărora au căzut de acord U.R.S.S. și S.U.A. și hotărăște formarea unui comitet de 18 state (Anglia, Birmania, Brazilia, Bulgaria, Canada, Cehoslovacia, Etiopia, Franța, India, Italia, Mexic, Nigeria, Polonia, Republica Arabă Unită, România, Suedia, S.U.A., U.R.S.S.) ca să negocieze un acord de dezarmare generală și totală.

1962

— La Geneva se întrunește la 14 martie Comitetul celor 18 state pentru dezarmare. U.R.S.S. propune proiectul unui Tratat de dezarmare generală și totală.

ȘTIRI

Pentru sănătatea populației

În anii puterii populare s-au obținut mari realizări în țara noastră în domeniul ocrotirii sănătății populației. Numărul circumscripțiilor sanitare din orașele și satele țării este în prezent de 3.747 față de 1.209 existente în anul 1938. Astăzi un medic revine la aproximativ 710 locuitori, față de un medic la aproape 1.900 locuitori în anul 1938. Creșterea continuă a nivelului de trai al populației, ca și dezvoltarea rețelei sanitare, a făcut ca numeroase boli cu largă răspândire să fie eradicat sau pe cale de dispariție. Totodată, durata medie de viață a oamenilor a crescut în țara noastră de la 42 de ani cît era în 1931—1932, la 68 de ani în prezent. Au scăzut simțitor mortalitatea infantilă, mortalitatea și morbiditatea generală.

La îmbunătățirea stării de sănătate a populației a contribuit activ și Crucea Roșie care a antrenat masele largi populare în acțiunile curativo-profilactice, a desfășurat o largă acțiune sanitar-educativă.

Crucea Roșie numără (martie 1962) 2.500.000 de membri, față de 1.500.000 în anul 1956, care își desfășoară activitatea în cadrul a peste 19.000 de secții de Cruce Roșie existente în fabrici și uzine, marile șantiere, unități agricole socialiste, instituții, cartiere. În activitatea lor, organizațiile de Cruce Roșie folosesc metode variate de propagare a regulilor de sănătate, cum sînt conferințele, cercurile de citit, concursurile pe teme sanitare, serile de întrebări și răspunsuri, expozițiile volante, filmele cu caracter educativ-sanitar, etc. În perioada 1956—1961 Crucea Roșie a tipărit și difuzat pînă în cele mai îndepărtate colțuri ale țării un bogat material de propagandă și agitație vizuală cu caracter sanitar

— broșuri, conferințe, manuale, etc., într-un tiraj de aproape 8.000.000 de exemplare.

Pentru muncitorii forestieri

Pentru muncitorii forestieri au fost construite în anii puterii populare 11.450 de cabane confortabile și sute de locuințe. Ei au la dispoziție mai mult de 1.000 de magazine și peste 270 de cantine.

Cartea, radioul și cinematograful au pătruns pînă în cele mai îndepărtate exploatare forestiere. Cele 1.400 de biblioteci și cluburi, precum și cinematografele amenajate în aceste exploatare au permis desfășurarea unor bogate activități culturale-artistice.

În anul trecut, cîștigul mediu al muncitorilor forestieri a crescut. Muncitorii din acest sector au primit în 1961 peste 46 milioane lei drept premii pentru depășirea producției și îmbunătățirea calității produselor.

Cifre grăitoare

— Grijă Statului nostru pentru ocrotirea mamei și copilului se reflectă în multiplele măsuri luate în anii puterii populare. Astfel, în fiecare oraș, reședință de regiune și de raion există secții de obstetrică pe lângă spitale. La sate, funcționează aproape 2.000 case de naștere. Numărul medicilor pentru copii a crescut de 10 ori față de 1938.

— Potrivit Codului Muncii, muncitoarele sînt trecute, în timpul sarcinei, în sectoare mai ușoare de muncă. Femeile salariate au dreptul la un concediu plătit de 52 zile înainte de naștere și 60 de zile după naștere.

În perioada gravidității, iar apoi în timpul alăptării copilului, și femeile din G.A.C. sînt repartizate la munci ușoare. Înainte de naștere cu o lună și o lună după naștere ele sînt scutite de lucru, primind în acest timp un ajutor egal cu jumătate din cîștigul lor mediu, luîndu-se ca bază zilele-muncă efectuate în ultimele 6 luni.

*

— Față de 1951, numărul femeilor care lucrează în producție s-a dublat. 11.000 femei ocupă azi posturi de ingineri, iar alte 12.000 de medici și farmaciști. Circa 2.400 femei lucrează ca ingineri agronomi, tehnicieni agricoli, etc. Peste 25.000 femei au fost alese în organele de conducere ale cooperației de consum.

*

— În țara noastră, femeile iau parte activă la conducerea treburilor obștești. Aproape 39.000 femei sînt deputate în sfaturile populare, iar 77 femei sînt deputate în Marea Adunare Națională. Dintre deputate, peste 5.000 ocupă funcții de președinte, vice-președinte și membre ale comitetelor executive ale sfaturilor populare.

Un nou tip de tractor sovietic

Uzina de tractoare „Kirov” din Leningrad a început producția în serie a unui nou tractor puternic de mare viteză pentru ținuturile pămînturilor destelenite și regiunile de stepă.

Noul tractor — tractorul „Kiroveț” — se deosebește de tractoarele obișnuite prin faptul că poate lucra în tot timpul anului și poate îndeplini toate lucrările agricole principale. El poate ara înlocui un cultivator, poate dezmiști ogorul, semăna, strînge recolta, poate transporta pe ogor îngrășăminte și reține zăpada, poate trage convoaie întregi de remorci cu cereale la elevatoare.

Construcția noului tractor este prevăzută pentru un motor cu o putere de 250—300 C.P. El are o greutate de 11 tone și poate atinge o viteză de 30 km pe oră, în funcție de caracterul muncii pe care o efectuează. Cele patru roți ale tractorului sînt motrice.

Pentru efectuarea diverselor lucrări agricole cu tractorul „Kiroveț” este nevoie de un număr de 3 ori mai mic de mașini și tractoriști. Avînd un motor de 250—300 C.P., tractorul „Kiroveț” poate realiza o productivitate mare.

Cuvînt la Rusalii

Pe lângă rugăciunea „Tatăl nostru”, dată chiar de Mîntuitorul Iisus Hristos, Biserica noastră are încă o mulțime de rugăciuni frumoase. Una dintre ele este și rugăciunea „Impărate Ceresc”, pe care, ca creștini, o cunoaștem cu toții și din care reținem: „Impărate Ceresc, Mîngîietorule, Duh al Adevărului, care pretutindenea ești și toate le împlinești, Vistier al bunătăților și dătătorule de viață...”.

Am reprodus o parte din această rugăciune, pentru că în ea ne adresăm Duhului Sfînt și cuprinde, pe scurt, cum nu se poate mai bine însușirile celei de a treia persoane a Sfintei Treimi, pe care o serbăm în chip deosebit la 50 de zile după Învierea Domnului, adică în ziua de Rusalii. Dar pentru că tot la Rusalii, și a-nume a doua zi, serbăm, de asemenea, în chip cu totul special Sf. Treime, este potrivit să-l lăsăm pe Sf. Atanasie cel Mare să ne grăiască despre această cu greu de pătruns învățătură a credinței noastre creștinești:

„Dumnezeu cu adevărat este Unul — spune acest Sf. Părinte — dar fețe ale Unui Dumnezeu sînt trei: a Tatălui, a Fiului și a Sfîntului Duh. Și dintru aceasta să cunoști, frate creștine, că precum soarele este în trei fețe, așa și Unul Dumnezeu în trei ipostasuri. Căci chip al Tatălui este discul soarelui, chip al Fiului este raza, chip al Sf. Duh este lumina soarelui. Și zi așa: la soare este disc, rază și lumină, dar nu zicem trei ci unul. Asemenea și la Dumnezeu: Tatăl, Fiul și Sfîntul Duh, Unul Dumnezeu, iar nu trei. Și iarăși, zi așa: la soare este nedespărțit discul și raza și lumina, că nu se despart unele de altele, pentru aceea, se zice și un Dumnezeu, dar nu trei, căci nu se despart cele trei fețe unele de altele: a Tatălui, adică și a Fiului și a Sf. Duh, ale unui Dumnezeu. Și precum discul soarelui naște raze și purcede lumina, așa și Dumnezeu-Tatăl naște pe Fiul și purcede pe Duhul Sfînt. Vezi cu pricepere cum raza soarelui se coboară pe pămînt și nici de discul soarelui nu se desparte, nici din cer nu lipsește nici de pe pămînt, ci este și în discul soarelui și pe pămînt și pretutindeni și nici de la cele de sus nu lipsește, nici de la cele de jos, așa și Fiul și Cuvîntul lui Dumnezeu s-a coborît pe pămînt și nici de la Tatăl n-a lipsit, nici din cer nici de pe pămînt, ci a fost și în sîmurile Tatălui nedespărțit și sus și jos și pretutindeni și de nicăieri nu lipsea. Și precum lumina soarelui și în rază și în cer și pe pămînt, și intră înăuntru în casă și pretutindeni luminează, așa și Duhul cel Sfînt și împreună cu Tatăl este și împreună cu Fiul și sus și jos și pe tot omul luminează și nu lipsește de undeva. Precum discul soarelui numai el este pricinuit, iar raza este pricinuită și născută din disc, iar lumina purceasă numai din singur discul prin rază trimițîndu-se și strălucind pe cele de pe pămînt, așa și Dumnezeu și Tatăl, El singur este pricinuit celor doi și nenăscut; iar Fiul din singur Tatăl pricinuit și născut, iar Duhul Sfînt din singur Tatăl pricinuit și purces și prin Fiul în lume este trimis. Așa să ști, iubite creștine, să înțelegi și să crezi pentru Dumnezeu” — își încheie Sf. Atanasie înțeleptul său cuvînt. Duhul Sfînt este, așadar, ca și Fiul, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat.

Dar s-ar putea întreba cineva, pentru ce Duhul Sfânt este amintit de obicei în rîndul al treilea, după Tatăl și după Fiul? — Acest lucru se întîmplă nu pentru că Duhul Sfânt ar fi mai mic decît Tatăl și decît Fiul — așa cum ne-a arătat atît de limpede și Sf. Atanasie în cuvîntul său de mai sus — ci pentru că ori ce lucrare săvîrșită de Dumnezeu în lume este săvîrșită de cele trei persoane dumnezeiești în această ordine: pornește din Tatăl, e înfăptuită de Fiul și este desăvîrșită de Du-

hul Sfânt. „Ordinea în care pomenim cele trei persoane dumnezeiești — citim într-una din cărțile noastre de învățătură, nu arată o deosebire de așezare și de rang înăuntrul Sfintei Treimi, ci partea pe care o are fiecare în orice lucrare îndreptată asupra lumii”.

Așa s-a întîmplat și cu rezidirea sau mîntuirea și sfințirea noastră: ea a fost începută de Tatăl, săvîrșită de Fiul prin întruparea și Jertfa Sa și este desăvîrșită de Duhul Sfânt.

Despre venirea Duhului Sfânt Mîntuitorul Iisus Hristos a vorbit de mai multe ori, cu deosebire ucenicilor Săi. Face acest lucru mai ales în cuvîntul de despărțire rostit de El, la Cina cea de Taină, cînd spune ucenicilor că în curînd va pleca de la ei, dar că nu-i va lăsa singuri, ci le va trimite pe Mîngîietorul, Duhul Adevărului, care de la Tatăl purcede. Acela se va revărsa asupra lor, le va lumina mințile ca să cunoască mai bine Adevărul, pe Iisus — Învățătorul lor și rostul venirii Lui în lume, îi va întări și îi va călăuzi în marea misiune pe care o aveau de îndeplinit. „Iar Mîngîietorul, Duhul cel Sfînt pe care îl va trimite Tatăl întru numele meu, acela vă va învăța toate și vă va aduce aminte de toate cîte am grăit vouă” — zice Mîntuitorul (Ioan 14, 26). Și iarăși: „Mai am multe să vă spun dar nu le puteți purta acum, iar cînd va veni Acela, Duhul Adevărului, la tot adevărul vă va povățui” (Ioan 16, 12—13).

Pe Muntele Măslinilor fiind, după Înviere și în ziua Înălțării Sale, Mîntuitorul Iisus Hristos le mai vorbește odată ucenicilor Săi despre Duhul Sfînt, zicîndu-le: „De Ierusalim să nu vă depărtați, ci să așteptați acolo făgăduința Tatălui, pe care ați auzit-o de la mine, că Ioan a botezat

cu apă, iar voi veți fi botezați cu Duh Sfînt nu mult după aceste zile... Veți primi putere cînd se va pogori Duhul Sfînt peste voi și îmi veți fi martori în Ierusalim și în toată Iudeea și pînă la marginile pămîntului” (F. Ap. 1, 4—5. 8).

La 10 zile după Înălțare, deci, și la 50 după Înviere, în jurul orei 9 dimineața, un vuiet puternic ca de vijelie a învăluit casa în care se aflau Sfinții Apostoli și limbi „ca de foc” atîrnau deasupra fiecăruia dintre ei și „s-au umplut toți de Duhul Sfînt” (F. Ap. 2, 1—4), Mîngîietorul cel făgăduit. „N-a spus de foc — explică Sf. Ioan Gură de Aur cuvintele de mai sus — ci „ca de fac”, ca să nu atribui ceva material Sf. Duh, căci după cum pe malul Iordanului nu s-a pogorît un porumbel, ci în chip de porumbel, tot astfel și aici nu s-a pogorît foc, ci în chip de foc”.

Este greu de arătat în cuvinte marea schimbare care s-a produs în această clipă în sufletele Apostolilor, care au devenit, dintr-odată, altfel de oameni, cu totul noi, schimbați, luminați, întăriți și „fiecare cuvînt care ieșea din gura lor lucra multă bogăție duhovnicească”, după cum spunea un Sf. Părinte.

Astăzi nu s-a pogorît mană, foc și ploaie — învață Sf. Ioan Gură de Aur, avînd în vedere multe daruri trimise de Dumnezeu poporului evreu în momentele sale grele — „ci ploaie de harisme duhovnicești. Nori s-au pogorît de sus nu ca să facă să rodească pămîntul, ci ca să convingă firea omenească, să dea fructul virtuții Celui care a sădit pe oameni. Cei care au primit o picătură din aceste daruri (ale Duhului Sfînt adică) îndată și-au uitat firea lor și deodată întreg pămîntul s-a umplut de îngeri. Nu s-a umplut cu îngeri cerești, ci cu îngeri care au arătat în corp omenesc virtutea puterilor netrupești”. Și într-adevăr că atît Sf. Apostoli cît și creștinii duceau o viață cu adevărat îngerească, căci „niciunul nu zicea că din averile sale este ceva al său ci toate le aveau de obște” (F. Ap. 4, 32) și erau un singur duh.

Aceasta ne arată că Rusaliile sau Pogorîrea Duhului Sfînt este și praznicul frăției și al păcii, căci nu numai că toate le aveau de obște, ci toți cei care au urmat învățăturii Sf. Apostoli, deși erau de neamuri diferite, vorbeau o singură limbă și anume aceea a dragostei și bunei înțelegeri.

Să ne străduim deci să viețuim creștinește, pentru ca darurile Duhului Sfînt: al înțelepciunii, al dragostei și al păcii, cum le numește Sf. Ap. Pavel — să se „sălășluiască întru noi”, și să lucreze din plin și în ființa noastră, a fiecăruia. Gh. P.

Rugăciune

Umana viețuire, cu mersuri înainte,
Cu multe chibzuințe, — noi știm Ceres Părinte,
Îți e bineplăcută. Smeritul nostru gînd
E să-ți urmăim porunca și-n ostenele de rînd.
O inimă viază în noi atuncia cînd
Pășim spre zorii limpezi, durînd pe veci o țară
În care să ne fie viața primăvară,
Să stăm de strajă păcii, apărători să fim
A omului din lume, — precum cîntat-au îngeri
Din slăvile înalte în cor la Viflaim.

Rugămu-Te Stăpîne, a noastră viețuire
S-o însoțești pe drumul ei de nemurire,
Ca rodirile sfinte să curgă din belșug
Și numai fericirea să o cunoaștem jug.

Prot. I. Gh. Ivanciuc

Evangelhia

„Bucură-te cea plină de dar,
Domnul este cu tine”.

În limba greacă cuvîntul „evangelion”, înseamnă „veste bună”. De aici a rămas la noi cuvîntul „Evangelhie”, pentru cele patru cărți sfinte ale Noului Testament, care cuprind viața și învățăturile Mîntuitorului Iisus, care au răsunat ca o „veste bună” pentru cei ce așteptau pe Mesia. Prima dată Vestea cea bună este cuprinsă în cuvîntele sfîntului arhangel Gavril, spuse Sf. Fecioare Maria, în legătură cu nașterea Domnului. Biserica a ținut să sărbătorească această veste cerească prin praznicul Bunei Vestiri sau Blagoveșteniei. Sărbătoarea fiind primăvara, la o dată fixă, 25 martie, însăși timpul acesta, de înnoire a firii înconjurătoare, parcă anume stă să ne vorbească nouă și despre primăvara mîntuirii, adică a eliberării din robia păcatului.

De acum iarna grea a păcatului se duce.

Sf. Fecioară va naște fiu pe Dumnezeu, care va întemeia împărăția cerurilor.

„Fericiți cei săraci cu duhul că a acelora este împărăția cerurilor. Fericiți cei ce plîng că aceia se vor mîngîia”. Și într-adevăr, cînd vine Mîntuitorul în lume, era chiar vremea jalei și a plînsului, epoca sclavajului.

În sinagoga din Capernaum, Iisus explica cuvintele profetului: „Duhul Domnului este preste Mine, pentru că El m-a uns să binevestesc săracilor și M-a trimis să vindec pe cei ce au inima zdrobită, să vestesc robilor izbăvire și orbilor vedere; să las pe cei strîmtorați slobozi” (Luca 4, 18). Vestea aceasta este că un freamăt de bucurie pentru tot pămîntul. Credinciosul se poate apropia acum fără teamă de Dumnezeu, așa cum se apropie un copil de tatăl său, și i se poate adresa cu rugăciunea „Tatăl nostru”. Incetează de acum jertfele sîngeroase de animale, de copii și fecioare, pentru îmblînzirea cerului.

Vrăjitorii nu vor mai putea înșela suflete cu minciunile lor, vor fi ca „niște pești fără glas”, cum sînt numiți într-o cîntare închinată Sf. Fecioare (Acatist). Iși vor arde și ei cărțile și vor deveni ucenici ai lui Hristos, împăratul păcii, cum dă mărturie Sf. Luca, în Faptele Apostolilor, 19, 19:

„Iar din cei ce se îndeletniceau cu vrăjitul, s-au adunat destui și strîngîndu-și cărțile, le-au ars înaintea tuturor și s-a socotit prețul cărților acestora și s-a găsit ca la 50.000 de drahme de argint”. Aceasta, numai din orașul Asiei Mici, Efes.

Evangelhia creștinismului venea ca un vînt de primăvară peste o lume descurajată, aducînd cu ea bucuria de a trăi. „Eu am venit ca lumea viață să aibă și mai mult să aibă!”. „Va șterge Dumnezeu toată lacrima din ochii lor” (Ap. 21, 4).

Evangelhia aduce tuturor bucuria Învierii. Ingerul Domnului spune femeilor mironosițe: „Bucurați-vă! Hristos cel răstignit a înviat”. Moartea a fost biruită de viață, și viața este Hristos. Mamei care-și duce pe singurul ei copil să-l înmormînteze, Iisus îi spune: „Nu plînge”, și-i aduce bucuria învierii copilului ei. Pe unde trece Hristos suferințele pier, orbii văd, schiopii umblă, leproșii se curăță, demoniacii se fac sănătoși, morții înviază, totul prinde viață și se înviorează.

(Continuare în pag. 4)

Mînia în Vechiul Testament

Vechiul Testament amintește în multe locuri despre mînie. Noi spicuim numai cîteva exemple și saturi. Exemplele arată cum mînia, care orbește dreapta judecată, duce la certuri și chiar ucideri. Sfaturile îndeamnă la stăpînire de sine, la răbdare, bunătate și muștrare frățească, spre a înlătura relele necugetate.

Noțiunea de „mînie” se exprimă în Vechiul Testament prin cuvîntul „af” și „chaas”. Substantivul „chaas”, identic cu verbul, din care se deduce, (=a fi mînios, a produce mînie, necaz) însemnează: mînie, supărare, necaz, neplăcere, mîhnire, durere sufletească.

Evangelhia

(Urmare din pag. 3)

El a venit la oameni să-i scoată din maramul păcatului și din robia morții, să le dea viață.

„Iubiți-vă unii pe alții”, „fiți făcători de pace”. Acesta-i spiritul Evangheliei, care, de-alungul veacurilor, a inspirat pe sfinți, pe cei aleși dintre părinții noștri din fiecare neam, să lupte ca lumea să se schimbe din bine în mai bine, să se doboare nedreptățile, popoarele să se cunoască și să se înfrățească.

Și astăzi Evanghelia Mîntuitorului Hristos ne cheamă la frățietate și pace.

Testamentul lăsat de Domnul Iisus creștinilor este testamentul păcii pe toate paginile lui sfinte, de la început pînă la sfîrșit. El începe cu cîntarea îngerilor, la naștere:

„Slavă întru cei de sus, lui Dumnezeu, pe pămînt pace și între oameni bunăvoire” (Luca 2, 14).

Și sfîrșește la poalele Golgotei, cu aceleași cuvinte:

„Pace vă las, pacea Mea vă dau” (In. 14, 27). Copiii respectă testamentul lăsat de părinți. Creștinii, care-s copiii lui Dumnezeu, trebuie să respecte testamentul păcii lăsat lor de Hristos-Dumnezeu.

Să înceteze zăngănitul armelor în numele lui Hristos! Cei care se zic creștini dar vor război, să vadă că Evanghelia e împotriva războiului, împotriva armelor nimicitoare și pentru pace, pentru dezarmare, așa cum o vestea încă „Evanghelistul Vechiului Testament”, proorocul Isaia:

„Preface-vor săbiile în fiare de pluguri și lăncile lor în seceri. Nici un neam nu va mai ridica sabia împotriva altuia și nu-și vor mai face războaie” (Isaia 2, 4).

Astăzi istoria își toarce firul spre împlinirea visului de veacuri al omenirii: Pace veșnică pe toată fața pămîntului. Apelul Uniunii Sovietice pentru dezarmare generală și totală, a pus în mișcare toate popoarele.

Ucenicii Evangheliei lui Hristos trebuie să lupte, alături de toate popoarele, pentru dezarmare generală și totală, pentru pace. E chemarea făcută tuturor creștinilor de Congresul pan-creștin de la Praga (iunie 1961), de Consfătuirea pan-ortodoxă de la Rodos (octombrie 1961), de Congresul Mișcării Ecumenice de la New-Delhi (noiembrie-decembrie 1961) și de alte organizații creștine pentru pace. Numai făcătorii de pace sînt cu adevărat ucenicii lui Hristos. Așa vom aduce și noi creștinii, o contribuție la marea luptă pentru pace a popoarelor și ne vom bucura de biruința păcii în lume.

Pr. I. Sanda

„Af” (mînie) este identic cu „af” (nas, organ de respirație). Substantivul derivă de la verbul „ana”=a respira prin nas, pentru că mînia în-tocmai ca respirația iese pe nas, se arată prin o anumită respirație.

Grecii traduc pe „af” cu „orgi”. Cuvîntul este înrudit cu „orgac” a se umfla de umezeală (e vorba despre plante). În mînie se produce tot un fel de umflare a venelor. De aici vine vorba: „Ce te umfli?”.

Cuvîntul grecesc „orgi” indică o mînie exteriorizată, determină cuprinzător substantivul „af”, însemnînd nu numai mînie, necaz, supărare, ci și o silnică mișcare a sufletului. Cuvîntul latin este *ira* și iracundia.

Se pare că termenii *af* și *chaas* se folosesc unul în locul altuia, dînd același înțeles. Atît *af* cît și *chaas* se traduc cu mînie, în Bibliile românești. Mînia exprimată prin substantivul *af* obține în multe locuri (Geneză 30, 2; Exod 15, 7; Psalmi 2, 12; 6, 2, 17, 9; 36, 8; 74, 9; Iov 5, 2; 14, 13; 19, 11; 42, 7; Proverbe 12, 16).

În afară de aceea se exprimă mînia adesea în formă verbală. Astfel la Geneză 4, 5 Cain s-a „mîhnit foarte mult”, pentru că jertfa lui n-a fost bine primită. Această mînie l-a dus pe Cain la crimă. Ea a pregătit întîiul omor. Crima fu un fratricid. De aici se vede răul adus de mînia necugetată.

Esau s-a mîniat pe Iacob, fratele său, pentru că acesta a primit binecuvîntare de la tatăl său (Gen. 27, 33—41). Prin mînia fraților săi a ajuns rob în Egipt, Iosif.

Mînia necugetată și furioasă este ruina vieții, ea roade la rădăcinile ei, cum roade rugina fierul. Ea poate duce la ucidere. Psalmul 37, 8/36, 8) îndeamnă la lupta împotriva mîniei:

„Lasă mînia, părăsește iuțimea
Nu te supăra, căci supărarea face numai rău”.
Eclesiastul (7, 9) sfătuiește să nu te grăbești la mînie. Cu ideea acestui text este înrudit Prov. 14, 17—18: „Cel iute la mînie săvîrșește nebunii, cel dibaci este încununat cu pricepere”.

Prov. 22, 24 îndrumează a nu fi prieten cu „omul mîniei”, să nu te însoțești cu omul iute la mînie”.

Mînia este păgubitoare nu numai pentru viața particulară ci și pentru viața publică. Dacă în viața privată unii mînioși caută să intimideze, să amenințe, să facă rău, în viața publică ei cășunează multă pagubă. Mîniosul nu e simpatizat, pentru că cu fiecare om el se poartă nepoliticos, rece, neprietenos. El crează o rea poziție.

Mînia rănește sufletul altora, și aduce neînțelegeri. Cei mînioși nu respectă disciplina, nici munca. Mînia lor e greu de suportat Prov. 27, 3, spune:

„Grea este piatra, povară nisipul,
Mînia celor nebuni mai grea decît amîndouă”.

Pentru a îndrepta pe cei stăpîniți de mînie, cel mai bun mijloc ar fi după Prov. 27, 5 „muștrarea pe față”. Trebuie să obișnuiești pe om să lăpeze mînia oricît de greu i-ar veni. Această încercare să nu aibă un caracter de constrîngere. Iubirea trebuie să ia locul constrîngerii. Sistemul Proverbelor în combaterea mîniei constă în sfaturi, în deosebi pentru a întări voința, care poate stăpîni furia mîniei. Căci, dacă nu-ți stăpînești mînia, ea te copleșește și te face să săvîrșești lucruri de care îți pare apoi rău. După Prov. 30, 33 mînia crește repede dacă nu e stăpînită la timp.

„Din baterea laptelui iese smîntînă
Din scărpinarea nasului iese sînge
Și din întăritarea mîniei iese ceartă”.
Înțelepciunea lui Sirah zice:
„Pizma și mînia împrușcă zilele
Și grija aduce bătrînețe înainte de vreme”
(30, 25).

De aceea se dă îndemnul de a nu se lăsa în seama mîniei. E aici ceva asemănător cu Prov. 17, 21: „Oasele celui mîhnit se usucă. Pe cînd buna dispoziție înviorează viața, mînia arde, o-moară”.

În unele cazuri „mînia” se îndepărtează de obiceiul înțeles ce i se dă în Vechiul Testament. La Daniel 11, 20 mînia „af” e tot una cu războiul. În acest sens profetul scrie că urmașul lui Ptolomeu III, care a trimis un strîngător de dări în Palestina va muri „nu prin mînie”, adică, nu prin război.

Aici se încadrează și Prov. 21, 9; Prov. 21, 19; Prov. 25, 24 și I Sam. (I Imp.) 1, 6.

Viața plină de voie bună, de bunăvoință va trebui să ia locul mîniei. Omul trebuie să-și stăpînească mînia, să nu judece pe altul orbit de furie, ci să judece după dreptate și să mustre frățește. Un leac fără greș împotriva mîniei e munca. Nu e destul să fii ocupat, ci munca să-ți fie o plăcere, o mulțumire. Munca să-ți fie ordonată. Acest fel de a munci crează un interes și o plăcere continuă. Ea aduce mulțumire și te leagă de ceilalți.

Un alt remediu împotriva mîniei este răbdarea și îndreptarea frățească.

Mînia este dușmanul vieții și al păcii. Muncind cu voie bună înlăturăm pericolul mîniei, sporim în cele de folos obștești și întărim pacea sufletelor noastre.

Prof. Prof. Dr. N. Neaga

O singură limbă, un singur cuvînt

*O singură limbă, un singur cuvînt
Să fie de-apururi pe-ntregul pămînt
Și limba să poarte al dragostei fruct,
Cuvîntul de pace măreț viaduct,*

*Prin care să curgă în undele line
A apei cleștaruri de gînduri senine
Spre marea înfrățirii, mărgean de lumină,
Cu țărături bogate în roade ciorchină.*

*Și cum trandafirul din Sud sau din Nord,
Din Est și din Vest sau din tainic fiord,
Aceeși mireasmă o-mprăstie-n zare,
Același parfum suav el îl are,*

*Tot astfel poate să existe nu babilonie,
Ci limba iubirii de dulce-armonie
Prin care de-apururi să se înțeleagă
Popoarele toate din lumea întregă.*

*O singură limbă, — dar pun întrebare,
De ce de războaie vorbesc unii oare?
Un singur cuvînt, dar de ce cutează,
Cu atomii morții de-experimentează?*

*De ce să mai fie moarte, nimicire,
Cînd în orice țară munca-i fericire?
Romîn, rus, englez, sirb și finlandez,
Lapon, eschimos, negru, malaez,*

*Popoarele toate luptă cu-ndirjire
Împotriva morții pentru fericire,
O singură limbă, un singur cuvînt,
Să fie de-apururi pe-ntregul pămînt.*

*Și limba să poarte al dragostei fruct,
Cuvîntul de pace măreț viaduct,
Prin care să curgă în nemărginire
Iubirea ce leagă popoare-n unire.*

Pr. Ștefan Tascianu